

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Iwona Biedroń (spr.)
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn
Sędzia SA:	Anna Guzińska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **R. W. i C. L.**

przeciwko: **K. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt VI GNc 262/12

p o s t a n a w i a:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powodów kwotę 3.120,71 zł obniżyć do 2.220,71 zł, oddalając w pozostałej części wnioski powodów;

2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie;

3. zasądzić od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 140 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Legnicy na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 745 § 1 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów uprawnionych solidarnie kwotę 3.120,71 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany zarzucił naruszenie art. 745 § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy nakaz zapłaty jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie a postępowanie zabezpieczające zostało przeprowadzone, co sprawia, że wniosek powodów jako niedopuszczalny winien zostać odrzucony. W oparciu o powyższy zarzut pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zniesienie postępowania w całości oraz odrzucenie wniosku a także o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów zażalenia, które zdaniem skarżącego mają uzasadniać wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zniesienie postępowania w całości oraz odrzucenie wniosku. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodzą żadne przeszkody procesowe mające prowadzić do niedopuszczalności rozpoznania wniosku powodów a w konsekwencji do jego odrzucenia. Kwestia zasadności złożonego wniosku w świetle regulacji przewidzianej w art. 745 § 1 k.p.c. winna zostać oceniona w ramach jego merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 745 § 1 k.p.c. o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony sąd, który udzielił zabezpieczenia.

Wbrew stanowisku skarżącego nowelizacja powołanego wyżej przepisu nie wyłączyła z zakresu jego stosowania sytuacji, gdy koszty wykonania

zabezpieczenia powstają już po wydaniu a przed uprawomocnieniem się orzeczenia

kończącego postępowanie w sprawie. Wręcz przeciwnie, nie budzi wątpliwości

Sądu Apelacyjnego, że właśnie względ na sytuacje gdy orzeczenie kończące postępowanie w sprawie stanowi tytuł zabezpieczenia, stanowił przyczynę zmiany treści art. 745 § 1 k.p.c. na którą powołuje się skarżący. Dokonana zmiana art. 745 § 1 k.p.c., sprawia, że orzeczenie o kosztach wykonania zabezpieczenia powstałych po wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie –

w niniejszej sprawie tym orzeczeniem jest nakaz zapłaty – ma swoje normatywne oparcie w art. 745 § 1 k.p.c.

Z treści art. 745 § 1 k.p.c. wynika, że dotyczy on wszelkich możliwych kosztów powstałych zarówno w fazie orzekania o wniosku o udzielenie zabezpieczenia, jak

i na etapie wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Zawarte

w tym przepisie unormowanie, zgodnie z którym o kosztach postępowania zabezpieczającego orzeka sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie,

tj. w orzeczeniu wydanym w postępowaniu rozpoznawczym, świadczy o tym, iż koszty te stanowią składnik kosztów postępowania rozpoznawczego. Powyższa regulacja jest konsekwencją istoty postępowania zabezpieczającego, które co do zasady, prowadzone jest równoległe do postępowania rozpoznawczego. Postępowanie zabezpieczające nie ma bowiem samoistnego charakteru, lecz pozostaje w związku z merytorycznym (jurysdykcyjnym) postępowaniem w sprawie.

Nie ulega wątpliwości, że przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) nie przewidują wynagrodzenia za czynności pełnomocnika w postępowaniu zabezpieczającym.

Tak jak nie podlega odrębnemu wynagrodzeniu złożenie przez pełnomocnika wniosku o udzielenie zabezpieczenia, tak samo nie ma w ocenie Sądu Apelacyjnego podstaw do przyjmowania, że czynności pełnomocnika związane z wykonaniem postanowienia o zabezpieczeniu powinny podlegać odrębnemu wynagrodzeniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zawarte w przepisie art. 745 § 1 k.p.c. unormowanie, zgodnie z którym o kosztach postępowania zabezpieczającego orzeka sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, tj. w orzeczeniu wydanym

w postępowaniu rozpoznawczym, świadczy o tym, iż koszty postępowania zabezpieczającego stanowią składnik kosztów postępowania rozpoznawczego, co przemawia przeciwko ustalaniu odrębnego niż wynagrodzenie za prowadzenie sprawy, wynagrodzenia pełnomocnika za czynności związane z wykonaniem postanowienia zabezpieczającego.

Dodatkowo zauważyć należy, że postępowanie w przedmiocie wykonania zabezpieczenia kontynuowane jest w postępowaniu egzekucyjnym. Zgodnie

z art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o komornikach sądowych

i egzekucji (j.t. Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) w przypadku gdy

egzekwowane świadczenie zostało zabezpieczone przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, na poczet opłaty stosunkowej, za prowadzenie postępowania egzekucyjnego komornik zalicza opłatę za wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, jeżeli pobrał ją od wierzyciela. Powyższa regulacja także przemawia za uznaniem braku podstaw do przyznawania odrębnych, nieprzewidzianych przepisami cyt. rozporządzenia, kosztów wynagrodzenia pełnomocnika

w postępowaniu związanym z wykonaniem zabezpieczenia, gdyż nawet gdyby przyjąć, że koszty związane z wykonaniem zabezpieczenia jako powstałe po wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie nie zostały uwzględnione w ramach kosztów postępowania rozpoznawczego, to niewątpliwie mogą być uwzględnione przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia pełnomocnika za prowadzenie postępowania egzekucyjnego.

Pozostaje do rozważenia kwestia związania sądu postanowieniem Komornika ustalającym wysokość kosztów wykonania zabezpieczenia.

Komornik jest uprawniony, w trybie art. 770 k.p.c., do ustalenia kosztów wykonania zabezpieczenia. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że organ egzekucyjny wiążąco ustala jedynie należne mu koszty wykonania zabezpieczenia, pozostałe zaś koszty ustala sąd. Sąd zatem będzie uprawniony do ustalenia wysokości i zasadności wydatkowania kosztów, zarówno w postępowaniu

o udzielenie zabezpieczenia jak i w postępowaniu w przedmiocie wykonania zabezpieczenia. Użyty w przepisie art. 745 § 1 k.p.c. zwrot „rozstrzyga sąd” nie może być rozumiany inaczej niż przekazanie do wyłącznej kompetencji sądu ustalenia zasady odpowiedzialności za koszty postępowania zabezpieczającego oraz ustalenia ich wysokości w kontekście zasady kosztów niezbędnych i celowych do dochodzenia praw i celowej obrony. Zauważyć przy tym należy, że przyjęcie odmiennej interpretacji art. 745 § 1 k.p.c. oznaczałoby, że obowiązany byłby w istocie pozbawiony możliwości kwestionowania kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu zabezpieczającym, gdyż składanie przez niego skargi na czynności komornika w sytuacji, gdy postanowienie komornika o ustaleniu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu zabezpieczającym nie nakłada na obowiązane go żadnego obowiązku, byłoby bezprzedmiotowe.

Wobec powyższych argumentów, należało przyjąć, że uzasadnione było uwzględnienie wniosku powodów jedynie w zakresie należnych komornikowi kosztów wykonania zabezpieczenia, tj. w zakresie opłaty stosunkowej i wydatków gotówkowych (art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Natomiast w świetle przedstawionej wyżej argumentacji uznać należy, że postanowienie komornika

w przedmiocie ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika procesowego

w postępowaniu zabezpieczającym nie miało wiążącego dla Sądu charakteru. Jak wyżej wskazano w ocenie Sądu Apelacyjnego brak podstaw do uznania, że pełnomocnikowi powodów przysługuje odrębne wynagrodzenie za postępowanie związane z wykonaniem zabezpieczenia.

Wobec powyższego należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw.

z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzone koszty postępowania zabezpieczającego obniżyć do kwoty 2.220,71 zł, oddalając w pozostałej części wnioski powodów. Dalej idące zażalenie pozwanego jako bezzasadne podlegało oddaleniu stosownie do art. 385 k.p.c.

w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego wydano

w oparciu o art. 100 k.p.c., przy przyjęciu że pozwany poniósł koszty w wysokości 482 zł (450 zł wynagrodzenia ustalonego w oparciu o § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz 32 zł opłaty od zażalenia) i wygrał postępowanie zażaleniowe w 29%.

MR